

words

words without boundaries

ผู้เช่าห้อง The Tenant

ฟรีดา แมกแฟตเดน
เขียน

ราม ใสรรประภากร
แปล

“อ่านกฎหมายดูชะบ้าง ไฉ้เวร”
- ฟรีดา แมกแฟตเดน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าความตายมีกลิ่น...คุณคิดว่ามันจะเหมือนกลิ่นเน่าที่ฝังลึกอยู่ในบ้านนี้ไหม

วินาทีที่ประตูพาร์ตเมนต์บราวน์สโตนเปิดออกเพื่อรับ “ใครบางคน” เข้ามา ชีวิตของเบลก พอร์เตอร์ ก็เริ่มปั่นป่วนจนยากจะคาดเดา ใครจะรู้ว่าการแบ่งพื้นที่ให้คนแปลกหน้าเข้ามาอาศัยจะนำมาซึ่งสายตาที่คอยจับจ้องผ่านรอยแยกของบานประตู กลิ่นเหม็นเน่าสะอิดสะเอียน และเสียงอึกทึกที่ปริศนาที่ตั้งอยู่ในความมืดกลางดึก ทุกอย่างล้วนบ่อนทำลายชีวิตเขาให้วุ่นซึ่งความสงบสุข และมันจะตามมาหลอกหลอนคุณเช่นกัน...

นิยายเล่มนี้จะทำให้คุณตั้งคำถามกับทุกการกระทำของตัวละคร และลากคุณให้จมลงสู่ระลอกคลื่นของความระแวงที่ซัดล้างเท่าไรก็ไม่ออก ต่อให้คุณจะพยายามถูจนหนังถลอกหรือจืดน้ำหอมดับกลิ่นสักแค่ไหน กลิ่นอายของความไม่น่าไว้วางใจก็ยังคงลอยวนเวียนอยู่รอบตัวไม่จางไป

จงระวังให้ดี เพราะความใจดีที่เห็นอาจเป็นแค่เหยื่อล่อ และรอยยิ้มแสนหวานจากคนใกล้ตัวอาจเป็นสิ่งสุดท้ายที่คุณจะได้เห็นก่อนลมหายใจจะขาดช่วง

ขอเตือนไว้ก่อนว่าอย่าหลงเชื่อในสิ่งที่ตาเห็น และอย่าปักใจว่าใครคือเหยื่อ เพราะในเกมที่เดิมพันด้วยลมหายใจครั้งนี้ ทุกคนคือผู้เล่นที่ซ่อนมิติไว้ข้างหลังอย่างแนบเนียนที่สุด...

แต่รู้เมตคนแรกของฉัน ผู้มักจะตั้งนาฬิกาปลุกตอนตีสาม
เพื่อตื่นมาอ่านหนังสือเรียน แล้วก็กอดเลื่อนปลุกไป
สองรอบแน่ะ
ฉันให้อภัยเธอนะ

ตอนที่หนึ่ง

เวลา

เมื่อหกเดือนก่อน ใครคนหนึ่งเคยมายืนตรงจุดนี้พอดีพอดี - บนชั้นยี่สิบห้าของตึกสูงเสียดฟ้าซึ่งเป็นที่ตั้งของโคเบลแอนด์รอย บริษัทการตลาดเจ้าดังที่ผมทำงานอยู่ - แล้วพยายามกระโดดลงไป

โชคร้าย (หรืออาจจะโชคดี) สำหรับเขา ที่หน้าต่างบานนั้นแง้มเปิดเป็นช่องแคบๆ ได้แค่ประมาณสามนิ้ว ซึ่งไม่พอที่ผู้ชายโตเต็มวัยคนหนึ่งจะแทรกตัวผ่านไปได้ เขาพยายามงัดมันให้กว้างพอจะยัดตัวเข้าไปในช่องนั้น แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จนัก เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเข้ามาขวางเขาไว้ได้ทันก่อนที่เขาจะดึงจากชั้นยี่สิบห้าลงไปตาย และตอนนี้เขาก็พักรักษาตัวอยู่ที่โหนดักแห่งทางตอนเหนือของนิวยอร์ก เก็บดอกไม้ หรือร้องเพลง หรือไม้ก็เข้ารับการช็อกไฟฟ้าบำบัด หรืออะไรบ้าบอสักอย่างที่พวกเขาทำกันตามสถานที่แบบนั้น

และตอนนี้ผมก็ได้ตำแหน่งของเขามาครอง

ผมอยากได้ตำแหน่งนี้ อยากได้ตั้งแต่เริ่มเข้ามาทำงานที่นี่เลยละ มันเป็นตำแหน่งที่ยอดเยี่ยมมาก ทุกคนต่างก็เล็งจะเสียบเข้าแทนที่หลังจากควิลล์พยายามดึงพสุธาในคราวนั้น และตอนนี้มันก็ตกเป็นของผมแล้ว

ส่วนห้องทำงานใหม่ของผมนะหรือ มันแจ่มสุด ๆ เสียเวลา แก้อีหนึ่งตรงโตะทำงานสอดรับกับกระดุกหลังผมอย่างพอเหมาะพอเจาะ แถมราคายังแพงกว่ารถคันแรกของผมเสียอีก โซฟาหนังสีน้ำตาลก็เข้าคู่กับชั้นหนังสือไม้วอลนัทจากเปรู ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเจดิสี่เตี้ยๆ กับโตะที่ตั้งอยู่กลางห้องราวกับว่าใครบางคนสร้างของเหล่านี้ขึ้นมาจากต้นไม้ต้นเดียวกัน

แต่ส่วนที่ยอดเยียมที่สุดก็คือป้ายชื่อผมบนโต๊ะ ซึ่งสลักไว้ด้วยตัวอักษร
สีทองว่า

เบลก พอร์เตอร์ รองประธาน

ผมมองออกไปนอกหน้าต่าง ชมทิวทัศน์เส้นขอบฟ้าของนครนิวยอร์ก
ซึ่งเรียงรายด้วยตึกกระฟ้าเหลืองชื่อ เมื่อครั้งที่ผมยังเป็นเด็กกำลังโตในเมือง
คลีฟแลนด์ ผมอยากเห็นตึกเอ็มไพร์สเตตยิ่งกว่าสิ่งใด และในวันนี้ผมก็ได้
เซยชมมันทุกวันแล้ว จากนั้นผมก็หลุบตามองท้องถนนเบื้องล่าง ที่ซึ่งต่ำลงไป
ยี่สิบห้าชั้นมีผู้คนเดินพลุกพล่านราวกับฝูงมด ส่วนยานพาหนะทั้งหลาย
ก็ดูราวกับรถของเล่นที่แม่ผมเคยซื้อให้ตามงานขายของมือสองแถวบ้าน
ต้องเป็นไอ้จิ้งพอร์คไหนดัน ถึงได้พยายามโดดตึกทั้งที่มีห้องทำงาน
แบบนี้ โง่ชะมัด

เขาทนแรงกดดันไม่ไหว แต่ผมทนไหว

โทรศัพท์มือถือที่ผมวางทิ้งไว้บนโต๊ะสั่น ผมหันขวับไปเห็นชื่อคริสตา
มาร์แชล กะพริบอยู่บนหน้าจอ แล้วผมก็คว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมา มีสายที่ผมเลี้ยง
ไว้รับและสายที่ผมเลือกจะรับ แต่ถ้าอีกฝ่ายเป็นคริสตาละก็ ผมจะรับเสมอ

“ว่าไง ที่รัก” ผมพูด

“ฮัลโล่ คุณรองประธาน” คริสตาหัวเราะคิกคัก

ให้ตายเถอะ ผมคงไม่เบื่อกันที่เธอเรียกผมแบบนี้ไปอีกอย่างน้อยก็หนึ่ง
สัปดาห์นั่นละ

“คุณเป็นไงบ้าง” เธอถาม

ผมมองดูเอกสารกองพะเนินบนโต๊ะทำงาน ซึ่งดูท่าจะสู้กับอีเมลอีก
เป็นร้อยๆ ฉบับที่นอนรออยู่ในกล่องรับข้อความ ถ้าผมปลิกตัวไปเข้าห้องนั้น
กลับมาก็คงจะเจออีกยี่สิบข้อความรออยู่ นี่ขนาดผมฉี่เร็วแล้วนะ

แต่รู้อะไรไหม มันโอเคสุดๆ ผมเพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองประธาน
ฝ่ายการตลาดเมื่อสัปดาห์ก่อนเพราะผมรับมือไหว เพราะผมสมควรได้รับสิ่งนี้
มีงานหนึ่งสัปดาห์ที่อยากให้คุณลุยจนจบภายในหนึ่งชั่วโมงอย่างนั้นหรือ ได้สิ

เอามาเลย

“ผมสบายดี” ผมตอบ

“คุณจะกลับบ้านในอีกไม่กี่ชั่วโมงนี้หรือเปล่า” เธอถาม “ให้ฉันแวะซื้ออาหารจีนไหม”

ตอนนี้เกือบหกโมงแล้ว และไม่ ผมยังไม่ใกล้เสร็จงานเลยแม้แต่น้อย แต่อีกใจหนึ่ง ตลอดเดือนที่ผ่านมาผมโซเซกลับบ้านตอนถึงเวลาเข้านอน กินอาหารที่กลับบ้านเย็นชืดหรือไม่กี่โปรตีนแห่งทุกคืน ผมหลับตานึกภาพคู่หมั้นที่นั่งรอผมอยู่ในห้องนั่งเล่นบนอพาร์ทเมนต์บราวน์ส์โตนย่านอัปเปอร์เวสต์ไซด์ของเรา ผมสืบลอนด์สตอร์วเบอร์รี่ของเธอรวมเป็นมวยยุ่งๆ สุดแสนจะเช็กชื่ออยู่บนหัวอย่างที่เธอชอบทำ กางเกงเลกกิ้งสีดำสอดรับกับเอวของเธออย่างพอดีบพอดี

ผมยิงคำถามสำคัญนั้นไปเมื่อสองเดือนก่อน พร้อมกับแหวนเพชรที่หวังจะทำให้เธอหัวหมุน และตั้งแต่นั้นมาผมก็แทบไม่มีจังหวะหยุดพักหายใจแม้แต่นาทีเดียว เรายังไม่ได้จัดงานเลี้ยงฉลองการหมั้นอย่างที่เธอต้องการเลย เรายังไม่ได้แม้แต่ออกไปกินมื้อค่ำฉลองที่มันกันด้วยซ้ำ เธอคู่ควรกับอะไรที่ดีกว่านี้มาก

“คืนนี้ไม่ต้อง” ผมพูด “ผมจะกลับเร็วนะ”

“จริงเหรอ”

ข้อเท็จจริงที่ว่าเสียงเธอดูทิ้งเหลือเกินทำให้ใจผมกระตุกวูบ “จริงสิ แล้วผมก็จะพาคุณไปกินมื้อค่ำด้วย”

“เบลก” เธอพูดเสียงนุ่ม “คุณไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้ ถ้าคุณต้องทำงานฉันก็เข้าใจ...”

“คุณสำคัญกว่า” น้ำเสียงของผมหนักแน่น - เป็นน้ำเสียงแบบที่ใครก็ไม่กล้าปฏิเสธ “เราจะไปกินมื้อค่ำกัน และต้องเป็นร้านที่วิเศษสุดๆ ด้วย เพราะฉันคุณเก็บท้องไว้รอกินได้เลย ผมจะถึงบ้านตอนทุ่มครึ่งนะ”

เธอฟังดูดีใจมาก ยิ่งวันพรุ่งนี้ผมก็ต้องกลับมาทำงานทั้งกองนี้อยู่ดี อีกอย่าง ไว้รอเธอนอนแล้วผมค่อยเปิดโน้ตบุ๊กก็ได้

ผมชอบชีวิตคู่ของผมกับคริสตานะ ตอนผมอายุสี่สิบห้า ความคิดที่

จะใช้ชีวิตร่วมกับผู้หญิงสักคนเป็นเรื่องที่นึกภาพไม่ออกเลยจริงๆ แต่ตอนนี้มันยอดเยี่ยมมาก ดีเสียจนเราตัดสินใจเลี้ยงสัตว์ด้วยกันตัวหนึ่ง ซึ่งเราเหมือนจะเห็นตรงกันว่านี่คือการฝึกก่อนมีลูกด้วยกันจริงๆ เราเคยคิดว่า จะเลี้ยงแมวหรือหมาสักตัว แต่ก็น่าจะรับมือกับความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้นไม่ไหว สุดท้ายจึงมาลงเอยที่ปลาทอง เธอชื่อว่าโกลดี แน่นนอน ผมรู้ว่าปลาทองไม่ใช่สัตว์เลี้ยงที่ซื่ออ้นน่ากอดอะไร แต่ผมก็ผูกพันกับเธอเสียแล้ว

แต่ผมต้องเรียนรู้ที่จะหาสมดุลระหว่างงานกับชีวิตคู่ ผมต้องการการเลื่อนตำแหน่งนี้เพื่อให้คริสตากับผมมีชีวิตในแบบที่เราต้องการ - ชีวิตที่เธอ*คู่ควร* ซึ่งหวังว่าจะดีกว่าชีวิตของแม่ผม ผมต้องการมันเพื่อเอาเงินมาจ่ายค่าอพาร์ทเมนต์บราวน์สโตน เพราะค่าสินเชื่อบ้านอพาร์ทเมนต์กินเงินเดือนทั้งเดือนไปแล้ว

ผมโตมาจากครอบครัวที่ไม่มีอะไรเลย และผมก็เกลียดชีวิตแบบนั้น พ่อผมเป็นเจ้าของร้านขายอุปกรณ์การช่างเล็กๆ พ่อต้องตื่นนอนอยู่เสมอเพื่อให้งานไปรอดได้ เพราะนั่นผมจึงทำทุกวิถีทางให้แน่ใจว่า*ชีวิตของผม* จะไม่เป็นแบบนั้น ผมไม่อยากต้องคอยเป็นกังวลว่าจะโดนตัดไฟตอนไหน

ผมยึดโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋ากางเกงสั่งตัดสุดเนี้ยบ ขอจัดการงานที่ค้างอยู่อีกเล็กน้อย แล้วผมก็จะออกไปทันที แต่ก่อนที่จะหันกลับไปมองโต๊ะทำงาน ผมมองดูภาพนอกหน้าต่างเป็นครั้งสุดท้าย เห็นเงาสะท้อนของตัวเองวางๆ อยู่ในกระจก - ผมค่อนข้างตัวสูง เกือบจะหกฟุต มีผมสีน้ำตาลซึ่งมักจะตัดให้สั้นอยู่เสมอเพราะมันชอบหยิกจนน่ารำคาญ คางบวมเล็กน้อย และมีดวงตาสีน้ำตาลเข้มซึ่งอยู่ชิดกันไปหน่อย แต่ก็เคยมีคนบอกว่ามันดู*“แรงกล้า”* ซึ่งผมนับว่าเป็นคำชมนะ

“เบลลาคะ”

ผมละลายตาจากหน้าต่าง สเตซี ผู้ช่วยส่วนตัวของหัวหน้าผม ยืนอยู่ตรงประตูห้องทำงานของผมที่เปิดค้างไว้ มือกำคางเตรียมจะเคาะขอบประตูเพื่อเรียกความสนใจจากผม และเธอก็ทำให้ผมสนใจได้จริงๆ พอสวมกระโปรงตัวนั้นนะ - พับผ้าสิ ผมต้องสนใจเธอเต็มๆ อยู่แล้ว

“เฮ้” ผมทัก “ว่าไง สเตซี”

ผู้เข้าห้อง

“เวทย์นอยากคุยกับคุณค่ะ”

ผมหลุบตามองนาฬิกาอีกครั้ง เลยเวลาที่จะมาเรียกประชุมกันแล้ว
“ตอนนี้หรือ”

“เขาบอกว่าตอนนี้ค่ะ”

เธอไม่สบตาผมเหมือนเคย เอาแต่ก้มมองพรมโอเรียนทัลบนพื้น
ราวกับว่ามันคือสิ่งน่าสนใจที่สุดที่เธอเคยเห็น แล้วผมก็คิดในใจว่า *แปลกจัง*

“โอเค” ผมตอบ “จะไปเดี๋ยวนี้ละ”

ขณะที่ผมหันหลังให้หน้าต่าง แล้วเดินตามสเตซีออกจากห้องไป ผม
ไม่รู้เลยว่าในอีกห้านาทีข้างหน้า ชีวิตทั้งชีวิตของผมจะพังทลายลงมา

2

เวย์น วินเซนต์ คือหัวหน้าของผมตลอดสิบปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ผมเรียนจบจากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก

เขาคือคนที่จ้างผมเข้าทำงาน ทุกอย่างที่ผมรู้เกี่ยวกับการตลาด ผมได้มาจากเวย์นทั้งสิ้น เขาสอนให้ผมออกแบบแคมเปญโฆษณา สอนวิธีจัดสรรงบประมาณ สอนให้ผมวิเคราะห์คู่แข่งและตลาด ตลอดเวลาที่ผมรู้จักเขา เขาเลิกกับภรรยามาสองคนแล้ว หน้าหนักขึ้นและลงประมาณห้าสิบปอนด์ และเราสองคนก็ดื่มเหล้ากันไปประมาณหนึ่งท้ายรถบรรทุกได้

และในตอนนั้นเขาก็ดูจะฉุนจัด

เขานั่งอยู่หลังโต๊ะไม้มะฮอกกานีของเขา - ใหญ่กว่าโต๊ะผมประมาณห้าสิบเปอร์เซ็นต์ได้ - และเขาก็จ้องเขม็งขณะที่ผมเดินเข้าไปในห้อง เมื่อผมยืนลังเลอยู่ตรงประตูทางเข้า เขาก็ชี้นิ้วใส่เก้าอี้หน้าโต๊ะแล้วตะเบ็งเสียงขึ้นมาว่า “นั่ง”

ผมไม่รู้จริงๆ ว่านี่มันเรื่องอะไรกัน ผมทำงานนี้มาหนึ่งสัปดาห์และผมก็ทำมันได้ดีด้วย ไม่นิ ผมทำได้*เยี่ยม*เลยต่างหาก เพราะฉะนั้นไม่ว่านี่จะเป็นเรื่องอะไร มันก็ไร้สาระสิ้นดี ผมรู้สึกได้ว่าชนตรงคอลูกชั้นโดยสัญชาตญาณ

แต่ต่อให้เข้าใจผิด เขาก็ยังเป็นหัวหน้าผม ดังนั้นผมจึงลดตัวลงนั่งบนเบาะเก้าอี้ข้างหน้าเขา “ทุกอย่างโอเคดีไหมครับ เวย์น”

เขากอดอก แขนบึกบึนพาดบนอกกล้าสีนซึ่งซ่อนอยู่ใต้สูทตัวแพงที่เขาใส่ไม่มีดี “แกบอกฉันสิ พอร์เตอร์”

เขาเรียกผมด้วยนามสกุล ปกติเขาไม่เคยเรียกผมด้วยนามสกุล

“ตอนนี้ผมทำแคมเปญของเคเลมิ่งตันตามแผนอยู่ครับ” ผมตอบ
“ผมเตรียมมืออ็อปให้ได้อย่าในวันศุกร์ วันพฤหัสบดีนี้เลยก็ได้ถ้าคุณต้องการ”
ผมทำเสร็จเร็วขึ้นวันหนึ่งได้อย่าแล้ว ใครเขาต้องนอนกันล่ะ

แล้วเขาก็พูดบางอย่างที่ทำให้ผมช็อกออกมา “แกเอาข้อมูลแคมเปญ
ของเฮนเดอร์สันไปปล่อย”

“ผม...อะไรนะ”

หนังสือของเขาเปลี่ยนเป็นสีชมพูได้แนวไรผมที่รันขึ้นไป “แกเอาข้อมูล
แคมเปญของเราไปปล่อย - *ทุกอย่างเลย* - ให้พวกคู่แข่งดู แกยอมให้พวกนั้น
ขโมยมันไปจากเรา ไ้หัวขโมยเฮงซวย”

อะไรนะ ผมอ้าปากค้าง “ผมไม่รู้เลยว่าคุณพูดเรื่องอะไรอยู่”

“ฉันรู้ว่าแกเป็นคนทำ เบลก” กรามเขากระตุก “ที่ฉันอยากรู้ก็คือใคร
ติดต่อกามา แล้วมันจ้างแกเท่าไร”

“เว็ยน...”

“เท่าไร” พอร์เตอร์”

“เว็ยน” เรื่องเข้าใจผิด - ทั้งหมดก็มีแค่นี้เอง ผมกระแอม “ขอสาบาน
เลย ผมไม่มีทาง -”

“ต่อแหละ” หยตน้ำลายเขากระเด็นมาโดนหน้าผมพร้อมกับคำด่า “ฉัน
ไล่แกออก พอร์เตอร์ เก็บของแล้วออกไปซะ”

อะไรนะ

“เว็ยน!” ผมลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ ใจเต้นรัวอยู่ในอก “คุณเชื่อจริง ๆ
เหรอว่าผมจะทำแบบนั้นกับบริษัทเรา - ทำแบบนั้นกับคุณได้ลงคอ ผมไม่รู้เลย
ว่าทำไมคุณถึงคิดว่าผมจะ -”

“ฉันบอกให้ออกไป”

ผมรู้ได้จากสีหน้าเย้ยหยันของเขาว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นที่จัดฉากขึ้นมา
แน่ จะไม่มีใครกระโจนออกจากตู้พร้อมกับเด็กเซอร์ไพรส์เพื่อแสดงความยินดี
ที่ผมได้เลื่อนตำแหน่ง เขาจริงจังสุดๆ เขาอยากให้ผมออกไปเดี๋ยวนี้เลย
หลังจากทำงานถวายเป็นตัวมาตลอดสิบปี ผมถูกไล่ *ออก* ง่ายๆ แบบนั้นแหละ

เหงื่อเย็น ๆ ชมิได้รักแร้ผม “เราพอจะคุยกันก่อนได้ไหมครับ”

“ออกไป ซะ” เขายกหูโทรศัพท์บนโต๊ะขึ้นมา มืออีกข้างกดเบอร์โทรศัพท์บนแป้น “ฉันจะโทร.เรียกรปภ.มาเอาตัวแกออกไปจากตึก”

ทั้งหมดนี้กำลังเกิดขึ้นจริงๆ ผมไม่ได้แค่เสียตำแหน่งที่เพิ่งได้มาเท่านั้น แต่ถูกให้ออกจากงานเลย นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นเนี่ย ต้องมีเรื่องเข้าใจผิดแน่ๆ

“โอเค” ผมชูมือขึ้น “ผมจะไปครับ แต่...บางทีเราอาจจะคุยเรื่องนี้นักันทีหลังได้”

สีหน้าเว่ยบ่งบอกว่าเราจะไม่วันได้คุยเรื่องนี้กันอีก “ออกไปเถอะ แล้วก็ลืมเรื่องเงินชดเชยไปได้เลยหลังจากวีรกรรมที่แกก่อไว้ อย่าแม้แต่จะคิดไปขึ้นทะเบียนคนว่างงานด้วย ฉันจะฟ้องแกโทษฐานลักทรัพย์ ไอ้ทำเอ๊ย”

ผมทำได้แค่ส่ายหน้าเท่านั้น ไม่อาจนึกคำพูดใดไปตอบได้เลย

แม้ว่าจะเป็นเวลาหกโมงเย็นแล้ว แต่พนักงานเกือบทุกคนยังคงอยู่ที่ออฟฟิศ และทุกคนก็ได้ยินทุกคำที่เราคุยกันเมื่อสักครู่ ผมเดินผ่านโต๊ะของสเตซีระหว่างออกไป แล้วก็เห็นเหมือนเช่นเคย เธอไม่มองหน้าผม

“สเตซี” ผมพูด

“โทษที เบลก” เธอพิมพ์ ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาจากจอคอมพิวเตอร์ “ฉันช่วยอะไรคุณไม่ได้หรอก”

โอเค จะเอาแบบนี้นี่ละ เออ ช่างหัวมันทุกคนนั่นละ ผมจะหางานที่ดีกว่านี้สักสิบเท่าให้ได้เลย

ผมเดินอย่างอับอายกลับไปยังห้องทำงานระหว่างที่เพื่อนร่วมงานซุบซิบเรื่องผมห่างออกไปสิบฟุต แซด พิกเคอร์ริง คงจะดีใจที่สุดเลยละ - เขาคิดว่าตำแหน่งรองประธานเป็นของเขาก่อนที่ผมจะแย่งมันมา แต่เขาจะไม่ใช้คนเดียวที่เฉลิมฉลองเรื่องนี้หรอก

จะให้ผมพูดอะไรได้ล่ะ ถ้าอยากนำหน้าคนอื่น คุณก็ต้องสร้างศัตรูบ้างเป็นธรรมดา

เมื่อผมกลับมาถึงห้องทำงาน ห้องทำงานของ ผมก็ตระหนักได้ว่า มีของที่将会เอากลับไปด้วยน้อยมาก รูปคริสตาที่ใส่กรอบไว้ ปากกาที่ตาของผมซื้อให้เป็นของขวัญตอนเรียนจบ - ตามุมมีใจมากเพราะผมเป็นคนแรกใน

ผู้เข้าห้อง

ครอบครัวเราที่เรียนจบมหาวิทยาลัย

และผมมั่นใจว่าผมคงเอาป้ายชื่อที่เขียนว่า*เบลก พอร์เตอร์ รองประธาน* กลับไปด้วยได้ ไม่มีใครที่จำเป็นต้องใช้มันหรอก

ผมคว้าป้ายชื่อนั้นขึ้นมาจากโต๊ะอย่างวู่วาม แล้วเขวี้ยงมันใส่กำแพงอย่างแรงจนสีที่ทาไว้บวมลงไป ป้ายชื่อร่วงบนพื้นแตกเป็นสองเสี่ยง ทั้งออฟฟิศเงียบกริบ มองดูการแสดงเล็กๆ ของผม เอลิ - ยากตุ๊กก็ดูไป อย่างน้อยผมก็ไม่ได้ต่อยกำแพงจนมีพังอย่างไอ้จิ้งจอก ซิลเวอร์ตัน ตอนที่ทำบัญชีโรเบิร์ตส์หายแล้วกัน

ผมเดินไปที่หน้าต่างเพื่อมองเป็นครั้งสุดท้าย แบนหน้าผากกับกระจกเย็นเฉียบ โดยไม่สนใจอีกต่อไปว่าจะทิ้งรอยไว้หรือไม่

แล้วผมก็เข้าไปรองประธานคนก่อนเป็นครั้งแรก เพราะผมคงไม่ว่าอะไรเลยถ้ากระจกนี้แตกไป ทั้งให้ผมดึงลงไปตายจากความสูงสามร้อยห้าสิบฟุตเบื้องล่าง

3

UU วางงานมาหกลีบสองวันแล้ว

ไม่ใช่ว่าผมนั่งนับวันทรอกนะ

ผมกำลังเดินกลับบอาร์ทเมนต์บราวน์สโตนหลังจากยกน้ำหนักมาหนึ่ง ชั่วโมง ต่อด้วยวิ่งอีกสองชั่วโมง บัทรสมาชิกยิมของผมยังใช้ได้อีกสองเดือน และผมจะใช้ให้คุ้มแน่ คริสตาเริ่มเปรยๆ แล้วว่าการออกกำลังกายวันละหลายชั่วโมงทุกวันแบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพ แต่จะเป็นไปได้ยังไงละ นี่คือการออกกำลังกายนะ โดยนิยามแล้วมันต้องดีต่อสุขภาพสิ

แล้วอีกอย่าง ผมต้องเตรียมแรงไว้สำหรับตอนที่ทางานได้แล้วด้วย

พอกลับเข้ามาข้างใน ตัวผมก็มีเหงื่อชุ่ม - ชนิดที่เสื้อยืดแนบติดกับผิว เดือนสิงหาคมเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุดสำหรับการออกไปวิ่งในนิวยอร์กเนื่องจากความชื้นอับอ้าว แต่ผมก็ไปวิ่งอยู่ดี ผมชอบทดสอบว่าจะผลักดันขีดจำกัดตัวเองไปได้ไกลแค่ไหน เรื่องที่แย่มากจะเป็นอะไรไปได้อะไรไปได้ละ ผมเป็นลมตายหรือ

อันที่จริง เราไม่ได้มีเงินเหลือเพื่อพอจะเปิดแอร์ตัวกลาง แต่ผมก็โล่งใจที่มันเปิดเต็มแรงระหว่างที่ผมพักหายใจอยู่ในห้องนั่งเล่น กลิ่นชินนามอนลอยมาเตะจมูก แล้วท้องผมก็ร้อง ทั้งวันนี้ผมกินไปแค่อาหารเช้าเพิ่มพลังงาน (ไข่ต้มสุกสามฟอง) และผมก็หิวแทบตายแล้ว

ผมเดินเข้าไปในห้องครัว คริสตาก็กำลังตั้งถาดคุกกี้ออกมาจากเตาอบ เธอหันกลับมามองผมแล้วยิ้มให้ “สติกเกอร์ดูดีละ¹ ึ้นหรือ” ผมถาม

---

¹ คุกกี้ชินนามอนยอदनิยมของชาวอเมริกัน มีลักษณะกรอบที่เปลือกนอก หน้าแตก เนื้อภายในโปร่งนุ่มคล้ายเค้ก

เธอพยักหน้าระหว่างวางถาดคูกี้พักไว้บนเคาน์เตอร์ครัว ข้างนาฬิกา เหล็กเก่าแก่ที่เราซื้อมาจากตลาดนัดเมื่อฤดูร้อนที่ผ่านมา สนิกเกอร์ดูดีคือเมนูเด็ดของเธอ – เป็นคูกี้ประจำตัวเธอเลยละ นี่คือนี่ที่เธอจะทำเวลาที่มีความสุข หรือเวลาเบื่อ หรือโดยเฉพาะเวลาเครียด เธอจะอบขนม

ผมขอเล่าเรื่องสนิกเกอร์ดูดีของคริสตาให้คุณฟังสักหน่อยนะ เวลาที่คุณเอามันเข้าปาก ขอบนอกจะกรอบแต่เนื้อข้างในจะนุ่ม แล้วมันก็จะละลายทันที กระจายส่วนผสมอันสมบูรณ์แบบระหว่างอบเซยกับน้ำตาลและเนยไปทั่ว เธออบมันให้ผมกินตอนเดดแรกของเรา และคูกี้ที่นี้ก็คือส่วนหนึ่งที่ทำให้ผมตกหลุมรักเธอ ผมรู้ว่าผู้หญิงที่อบขนมได้อร่อยขนาดนี้ต้องมีอะไรพิเศษมากแน่ๆ

เธอเรียนรู้การอบคูกี้มาจากแม่ของเธอ ซึ่งผมเคยเจอครั้งหนึ่งตอนท่านบินมาจากรัฐไอดาโฮ แม่ของเธอเป็นผู้หญิงแบบที่คุณจะจินตนาการได้เลยว่าต้องอบคูกี้ที่อร่อยแน่ ตอนที่ผมขอคริสตาแต่งงาน ผมนึกภาพไว้ว่าสักวันหนึ่งเธอคงอบคูกี้ให้ลูกๆ ของเรากิน เหมือนอย่างแม่เคยทำให้เธอนั่นคือชีวิตที่ผมต้องการ ชีวิตคู่กับเธอ

ผมยื่นมือไปหยิบคูกี้ แต่เธอตีมือผม “มันยังร้อนอยู่ เพิ่งออกจากเตาเอง!” เธออุ้มผม “ไปอาบน้ำก่อนเลย อาบเสร็จก็เย็นพอดีนั่นละ”

เธอไม่ชอบเวลาที่ผมเหงื่อชุ่มหลังจากออกไปวิ่ง ซึ่งก็เข้าใจได้ “ก็ได้”

ผมขึ้นไปชั้นบน ถอดเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นสำหรับเข้ายิมออก หมุนก๊อกฝักบัวให้น้ำเย็นจัด แล้วเดินเข้าไปรับน้ำ เคยได้ยินมาว่ามีแต่พวกโรคจิตเท่านั้นที่อาบน้ำเย็นเฉียบ แต่ผมดันติดเป็นนิสัยเสียแล้ว – ผมอาบน้ำแบบนี้มาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย มันช่วยให้อะดรีนาลินพลุ่งพล่านขึ้นมาอีกกระลอกหลังจากที่เคยหลังเต็มสูบตอนออกกำลังกาย

พอสะอาดและแต่งตัวเสร็จแล้ว ผมก็ลงบันไดกลับมาชั้นล่าง คราวนี้ห้องผมร้องดังยิ่งกว่าเดิมอีก ระหว่างที่เดินลงมา ผมเดินผ่านโกลดีที่กำลังว่ายน้ำอย่างสบายใจอยู่ในโหล ผมแอบหยอดอาหารให้เธอสองสามชิ้น แม้คริสตาจะบอกว่าผมให้อาหารเธอเยอะเกินไปแล้วก็ตาม ผมไม่ชอบความคิดที่ว่าเธออาจกำลังหิว

คริสตาเดินออกมาจากครัวพร้อมกับถือจานใส่สลิกเกอร์ดูเดิลมาด้วย เธอยกมันไปตรงหน้าโซฟา แล้วผมก็เดินตามเธอไปราวกับสุนัขแสนเชื่อ เธอวางจานลงบนโต๊ะกาแฟระจกของเรา ก่อนจะหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟา ชูขาข้างหนึ่งไว้ใต้ตัวอย่างที่เธอชอบทำ ผมนั่งลงข้างเธอแล้วหยิบคุกกี้มาหนึ่งชิ้น

อร่อยเป็นบ้า เหมือนอย่างทุกครั้งเลย

“เรื่องหางานเป็นไงบ้าง” เธอถามผม

ผมโง่มากที่คิดว่าจะคว้านใหม่ในสายการตลาดได้ทันที หลังจากที่เคยยื่นเอาเรื่องฉาวของผมไปป่าวประกาศทั่วเมือง คุณก็คงพอนึกภาพออกว่าไม่มีใครอยากจ้างผมมารับตำแหน่งดี ๆ อยู่แล้ว ความสามารถผมสูงเกินกว่างานล่าสุดที่สมัครไปตั้งเยอะ แถมน้ำค่าจ้างก็แค่หนึ่งในสี่ของเงินเดือนที่ผมได้รับก่อนเลื่อนตำแหน่งเอง แต่ผมไม่ได้รับแม้กระทั่งข้อความตอบกลับด้วยซ้ำ

“ยังไม่ได้เลย” ผมตอบ พยายามให้น้ำเสียงไม่หดหู่อย่างที่ผมรู้สึกอยู่

คริสตาจับได้ว่าน้ำเสียงผมผิดปกติ เธอเลยโน้มตัวมากอดผมไว้ในอ้อมแขน “ประมาณนี้ดีไหม” เธอกระซิบข้างหูผม

“ขอระดับแปด” ผมตอบ

เธอกอดผมแน่นกว่าเดิม นี่คือธรรมเนียมปฏิบัติเล็กๆ น้อยๆ ที่เราสองคนสร้างร่วมกันมา ในช่วงแรกที่คบกัน คริสตาเหนื่อยล้ามาจากที่ทำงาน คิन्हั้นเรามาเจอกัน เธอเล่าเรื่องวันแยะๆ ที่เธอเจอให้ผมฟัง แล้วผมก็โน้มตัวเข้าไปกอดเธอ พอเธอบ่นว่าผมกอดเธอไม่แน่นพอ เราก็คิดคั้นมาตรวัดสิบระดับขึ้นมาเพื่อใช้ระบุว่าเราต้องการกอดที่แน่นแค่ไหนตามระดับความรู้สึกแย่ในช่วงเวลานั้น ผมรู้ว่า – เรานี่ช่างน่ารักจนคุณอยากจะทำกอดมาเลยสินะ

เรากอดกันแบบนั้นอยู่หนึ่งนาทีได้ กอดแน่นประมาณระดับแปดหรือเก้า เธอรู้ดีเสมอว่าต้องกอดแน่นแค่ไหนถึงจะตรงตามระดับที่ผมต้องการ

แต่ก็แน่ละ สุดท้ายกอดนั้นก็ต้องสิ้นสุดลง ขณะที่เธอถอยออกไป ผมก็เห็นรอยย่นเป็นก้นหวดระหว่างคิ้วของเธอ “แล้วคุณมีเงินในบัญชีพอจ่ายค่าอพาร์ทเมนต์งวดถัดไปหรือเปล่า” เธอถามอย่างอ่อนโยน

ผมมี – พอแบบเฉียดฉิว แต่หลังจากนั้นผมช่วยแน่ ผมคงไม่มีเงินจ่ายค่าสินเชื่อ แล้วก็จะต้องเสียอพาร์ทเมนต์บราวน์สโตนหลังนี้ไป และต่อให้มัน

จะจดทะเบียนด้วยชื่อผมไม่ใช่ชื่อคริสตา เธอก็จะตกเป็นคนที่ไร้บ้านไปด้วย ผมพยายามเลิกคิดเรื่องนี้อยู่ “เกือบจะไม่พอแล้วละ” ผมยอมรับ

“ฉันช่วยจ่ายมากกว่านี้ได้นะ” เธอบอกผม แม้ผมจะรู้ว่าเธอไม่ได้มีเงินมากขนาดนั้นตั้งแต่แรกแล้วก็ตาม

คริสตาทำงานที่ร้านซักแห้งซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ช่วงถนน เราเจอกันครั้งแรกที่นั่น ผมเอาสตูไปซัก และทันทีที่เห็นเธอยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ ผมก็ตระหนักได้ทันทีว่าที่ผ่านมาผมเอาสตูมาซักน้อยเกินไปจริงๆ ผมไปใช้บริการที่นั่นสองถึงสามครั้งต่อสัปดาห์ จ่ายเงินค่าซักรีดเสื้อผ้าไปไม่น้อยเพียงเพื่อให้ได้คุยกับเธอแต่ไม่กี่นาทีขณะที่ผมเอาเสื้อผ้าไปฝากไว้และกลับไปรับมัน

ผมไม่ได้เล่นเกมทันทีเพราะตอนนั้นผมยังมีแฟนอยู่ ผมคบหากับผู้หญิงที่ชื่อเกวิน แต่ความสัมพันธ์ของเราไม่สู้ดีนักและมีแต่จะแยลงเรื่อยๆ ดังนั้นหนึ่งวันหลังจากที่ผมเลิกกับเกวิน ผมจึงตรงดิ่งเข้าไปในร้านซักแห้งแล้วชวนคริสตาไปกินมื้อค่ำในทันที

“เดี๋ยวผมก็หางานได้” ผมรับปาก

เธอเลิกคิ้วสีน้ำตาลอ่อนขึ้นข้างหนึ่ง “จริงเหรอ”

ผมหัวเราะใส่เธอ “ผมไม่มีทางว่างงานไปตลอดหรอกนะ คริสตา เดี่ยวสักทีก็คงตอบรับอยู่แล้ว”

เดี๋ยวผมก็หางานได้เองแหละ – ผมต้องหาให้ได้ – แต่คงไม่มีทางได้ค่าจ้างเท่ากับงานล่าสุด หรือแม้กระทั่งเศษเสี้ยวของงานนั้น ผมต้องหว่านแหกว้างกว่าเดิมแล้วละ

ให้ตายเถอะ ตอนนั้นผมยังไม่อยากจะเชื่อเลย เมื่อหกสิบสองวันก่อนผมมีทุกอย่าง ทั้งหมดพังลงง่ายๆ แบบนี้ได้ยังไงกันนะ ผมโทรไปหาเวร็นเป็นสิบๆ ครั้งแล้ว แต่เขาไม่เคยโทรกลับมา ผมคิดว่าอีเมลผมคงไปค้างอยู่ในโพลเดอร์อีเมลขยะของเขาแน่นอน

“ขอเสนออะไรหน่อยสิ” เธอพูดกลางขยับถ่ายน้ำหนักตัว “แล้วก็อย่าเพิ่งรีบตอบปฏิเสธด้วย”

โอ้ เยี่ยมไปเลย โอเดียดสุดบรรเจิดอะไรก็เถอะ เธอจะให้ผมขายไตหรือเปล่า สมัยนี้ไตข้างหนึ่งขายได้ราคาเท่าไรกันนะ “โอเค...”

“ฉันว่าเราควรรับผู้เช่าห้องสักคนจนกว่าคุณจะต้องตัวได้”

ผมจ้องเธอ นี่เอาจริงหรือเนี่ย “ไม่ละ ไม่มีทาง ผมจะไม่อยู่ร่วมกับคนแปลกหน้า”

“ทำไมละ”

ไอเดียขายไต้เริ่มฟังดูดีขึ้นเรื่อยๆ แล้วสิ แต่ผมคงขายได้ราคาไม่สูงนัก เพราะกระดกแอลกอฮอล์เข้าไปไม่น้อยตลอดสิบปีที่ผ่านมา “เพราะผมไม่ใช่เด็กมหาลัยวัยยี่สิบแล้วนะสิ”

คริสตาย่นจมูก “คุณก็รู้ว่าฉันเคยมีรูมเมตก่อนที่จะย้ายมาอยู่ด้วยกัน”

“แล้วคุณก็เกลียด ยายนั่นมาก!”

รูมเมตเก่าของคริสตาเป็นผู้อำนวยการศูนย์รับเลี้ยงเด็กตอนกลางวัน และเป็นนักร้องสมัครเล่นตอนกลางคืน เวลาผมแวะไปค้ำที่อพาร์ตเมนต์รัฐhus สองห้องนอนใกล้สวนสาธารณะอินวูดฮิลล์ของเธอ รูมเมตเธอมักจะร้องเพลง โพล่งขึ้นมาตื้อๆ ทั้งตอนอาบน้ำ ตอนทำอาหาร และบางทีก็ร้องขึ้นมากลางประโยคที่กำลังคุยกันด้วยซ้ำ

“เราแคหาคนที่ปกติว่านั่นก็พอแล้วนี่” คริสตาตอบ

“ในแมนแฮตตันเนี่ยนะ” ผมบ่นงึมงำ “ที่นั่นไม่มีใครปกติทั้งนั้น คุณหาคนปกติไม่ได้หรอก”

เธอหัวเราะแล้วยื่นมือมาจับมือผมซึ่งปกคลุมไปด้วยเศษสนิกเกอร์ดูเดิล “ฉันยังหาคุณเจอเลยนี่” เธอแย้ง

ขอไม่ออกความเห็นแล้วกัน

เธอขยับมาใกล้ผมกว่าเดิมบนโซฟาและซบไหล่ผม ผมปิดเศษสนิกเกอร์ดูเดิลที่เหลืออยู่ออกจากเสื้อยืด ก่อนจะโอบไหล่เธอเพื่อดึงเธอเข้ามาใกล้ๆ เธอใช้อะไรสระผมกันนะมันถึงได้นุ่มขนาดนี้ ต้องมีส่วนผสมลับอะไรสักอย่างในแชมพูสำหรับสาวๆ ที่เธอใช้แน่นอน เพราะมันวิเศษสุดๆ ไปเลย

“ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงดี เบลก” เธอพิมพ์ข้างคอมผม “ฉันรู้ว่าท้ายที่สุดคุณก็จะหางานได้ แต่...ฉันอดหวังไม่ได้ล่ะ”

ผมก็เหมือนกันนั่นแหละ ที่รัก

ผู้เช่าห้อง

“บางที่...” เธอยื่นมือซ้ายมา เพชรบนแหวนหมั้นของเธอส่องประกายระยิบระยับอยู่ใต้แสงไฟเพดาน “บางที่ฉันควรจะขายแหวนวงนี้ซะ มันอาจช่วยให้เราซื้อเวลาได้บ้าง”

ผมสูดหายใจลึกๆ ไม่ ผมไม่ต้องการให้เธอขายแหวนไป คืองี้ ใช้ มันคงช่วยให้เรามีเวลาพักหายใจได้สักสองเดือน แต่ผมไม่สนใจหรอก พ่อผมที่เป็นเจ้าของร้านขายอุปกรณ์การช่างกระจอกๆ – ร้านที่รับช่วงต่อมาจากปู่ของผมอีกที – ซื้อแหวนหมั้นประดับเพชรปลอมให้แม่ผม แล้วเพชรปลอมนั้นก็ยิ่งเล็กลงจนอายุอีก ผมภูมิใจมากที่ตัวเองไม่ได้แค่ซื้อแหวนเพชรจริงให้คริสตาเท่านั้น แต่ยังเป็นแหวนเพชรที่เพื่อนทุกคนของเธอพากันอิจฉาอีกด้วย ถ้าผมเป็นเหตุให้เธอต้องขายแหวนนั้นเพื่อช่วยพุงเราละก็...

ไม่ ผมจะไม่ปล่อยให้เธอทำแบบนั้นแน่

ผมสาบานกับตัวเองว่าจะดูแลคริสตา ทั้งในยามทุกข์และยามสุข ไม่สิ เดียวก่อน นั่นคือสิ่งที่ผมจะสาบานตอนเราแต่งงานกันต่างหาก และถ้าผมไม่รีบหาทางออกจากสถานการณ์นี้ละก็ สิ่งนั้นคงไม่มีทางเกิดขึ้นแน่ เธอจะไม่แต่งงานกับผมถ้าผมทำให้เราสองคนไม่มีบ้านอยู่

“ก็ได้” ผมพูด “มาหาผู้เช่าห้องกัน”

4

ห้องนอนเดี่ยวชั้นบนพร้อมเข้าอยู่ทันที ในอพาร์ทเมนต์บราวน์สโตนย่าน
อัปเปอร์เวสต์ไซด์ บนถนนที่เงียบสงบพร้อมทิวไม้ ห้องนอนมีเฟอร์นิเจอร์
ครบครัน หน้าต่างบานใหญ่สองบาน และพื้นที่เก็บเสื้อผ้ากว้างขวาง
มีห้องครัว โชนรับประทานอาหาร และห้องนั่งเล่นส่วนกลางขนาดใหญ่
อยู่ติดรถไฟใต้ดิน ไม่อนุญาตให้เลี้ยงสัตว์ ไม่มีที่จอดรถให้

มี ผู้สนใจเช่าห้องสองคนติดต่อมาขอดูห้องว่างในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า
ผมมองโลกแง่บวกไม่ลงแล้ว ตั้งแต่คริสตาติดประกาศโฆษณาของเรา
ไปทั่วเมืองและลงในอินเทอร์เน็ต ก็มีคนมาขอดูห้องสิบกว่าคนแล้ว และ
ทุกคนเลวร้ายหมด ผมไม่ได้พูดเกินจริงนะ “เลวร้าย” คือคำที่ปรานีที่สุดแล้ว
ที่จะนิยามพวกนั้นได้

คนหนึ่งขอตัวว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้กีฬาอเมริกันฟุตบอล เขาสาธิตให้ดูด้วยการ
เตะกำแพงเราเป็นรู ดังนั้นตอนนี้เราก็เลยต้องซ่อมมันอีก ผู้หญิงอีกคนหนึ่ง
โผล่มาพร้อมกับสัตว์เลี้ยงที่ดุร้ายที่สุดที่ผมเคยเห็น เธอบอกว่ามันเป็นสุนัข แต่
ผมไม่แน่ใจว่ามันคือหมาป่าหรือตัวอะไรที่แยกว่านั้นหรือเปล่า

คนที่แย่มากที่สุดเท่าที่เจอมาคือเมื่อสองวันก่อน - เขาเป็นผู้ชายตัวเตี้ย
ไว้เคราแพะรุงรัง สวมหมวกลินุกซ์สีเทา เขาจี้ถามผมไม่หยุดประมาณ
ยี่สิบนาทีเกี่ยวกับความเร็วอินเทอร์เน็ตของอพาร์ทเมนต์เรา หลังจากที่ผม
พยายามเต็มที่เพื่อตอบคำถามเขา เขาก็ล้วงมือลงไปในการสอบที่ถือมาด้วย
แล้วดึงสว่านออกมา เขาบอกว่าต้องเจาะกำแพงเพื่อตรวจสอบการเดินสายไฟ

และผมก็ต้องใช้กำลังหยุดเขาไว้ ไม่อย่างนั้นเขาคงจะลงมือเฉไปแล้วจริง ๆ ผมไม่อยากต้องมาซ่อมรูบนกำแพงอิฐหรือกระเบื้อง

ตอนนี้เรากำลังรอผู้หญิงชื่อเอลิซาเบทที่จะมาถึงในอีกประมาณห้า นาที แล้วก็ยังมีผู้หญิงอีกคนชื่อวินนี่ที่จะมาถึงในอีกครึ่งชั่วโมง ผมมั่นใจว่าพวกเขาต้องเลวร้ายทั้งคู่แน่ แต่ถ้าพวกเขาปกติดี เราก็ทำความสะอาดบ้านอย่างหมดจดเตรียมไว้รอแล้ว ผมถึงขั้นเอาฟองน้ำเช็ดข้างในตู้เย็นเผื่อว่าพวกเขาจะเปิดตู้ดูด้วย

คริสตาวางจานคุกกี้ออกโกแลตชิพที่เพิ่งอบเสร็จใหม่ ๆ ไว้บนโต๊ะอาหารตัวเล็กของเรา และพอมยื่นมือไปหยิบมาชิ้นหนึ่ง เธอก็ตีมือผม “นั่นสำหรับแขกของเรานะ”

“คริสตา นี่ไม่ใช่งานเปิดบ้านนะ จะมีคนมาแค่สองคน แต่มีคุกกี้บนจานตั้งยี่สิบชิ้นได้”

เธอมองแรงใส่ผม แล้วผมก็ดึงมือกลับ เธอกวาดตามองผมตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกครั้งเพื่อดูให้แน่ใจว่าวันนี้ผมไม่ลืมใส่กางเกง ซึ่งผมก็ใส่อยู่ แกรมผมยังโกนหนวดด้วย ซึ่งทำให้ผมดูเหมือนคนรับบ้านน้อยลงพอสมควร

“ผมพอจะผ่านเกณฑ์คุณไหม”

ริมฝีปากเธอกระตุก “ก็คงผ่านนะ”

“คือว่า” ผมพูดพลางลดสายตาลง “มีแป้งติดอยู่บนเสื้อคุณนะ”

คริสตาก็มอมอง แล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นแป้งติดอยู่เต็มเสื้อกล้ามสีน้ำตาลแดง เธอพยายามปิดมันออก แต่กลับทำให้มันกระเจาไปทั่วกว่าเดิม

“มานี่ เตี้ยวผมช่วยเอง” ผมบอกเธอ และเธอก็ไม่มีทำทีว่าจะขบขัน ลักนิดเมื่อผมคลำหน้าอกเธอ แต่ก็นะ ใช่ว่าคนที่มาดูห้องพวกนี้จะได้เข้าเสียเมื่อไร เล่นสนุกกันสักหน่อยจะเป็นไรไป

“เบลก!” เธอเอ็ดผม ทั้งที่พยายามกลั้นยิ้มอยู่ “หยุดเลยนะ เตี้ยว พวกเขาก็มาถึงกันแล้ว”

เสียงออดประตูดังขึ้นทันทีราวกับนัดกันไว้

“ตายละ” เธอพูด “เบลก นั่นคงเป็นเอลิซาเบทแน่ ๆ คุณช่วยไปต้อนรับเธอที เตี้ยวฉันตามไปนะ”

ก่อนที่ผมจะทันได้ตอบ คริสตาก็พุ่งตัวไปเปลี่ยนเสื้อเพื่อต้อนรับผู้หญิงที่เรายังไม่มีวันได้เจอหน้าอีกแล้ว ผมเดินไปเปิดประตู แต่ก็ไม่วายหยิบคูกี้เข้าปากก่อนชิ้นหนึ่ง ให้ตายเถอะ ไม่มีอะไรรู้คูกี้โฮมเมตอบใหม่ได้จริงๆ

เมื่อผมเปิดประตูหน้าพาร์ตเมนต์ ก็เห็นผู้หญิงอายุเท่าแม่ผมยืนอยู่ตรงนั้นในเสื้อคลุมหลายตัว ใช่ คุณได้ยินไม่ผิดหรอก - *เสื้อคลุมหลายตัว* พหูพจน์ของเสื้อคลุมนั้นละ ผมพอจะแยกออกอย่างน้อยก็สามตัวแล้ว ผมเธอยาวสีขาโพลน หยิกจากความชื้น คลุมไว้ด้วยหมวกสีเงินหรืออะไรเทือกนั้น ผมไม่ได้กำลังจะบอกว่าเธอสวมหมวกฟอยล์¹นะ แต่ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันไม่ใช่หมวกฟอยล์จริงหรือเปล่า

“เอ่อ สวัสดีครับ” ผมกล่าว

“เดรกรเธอ” เธอถามผม

“ไม่ใช่ครับ เบลกครับ” ผมตอบ

เธอดูผิดหวัง

“คุณคือเอลิซาเบทใช่ไหมครับ” ผมพูด

เธอส่ายหน้า “ไม่ใช่ คิวิลิซาเบทต่างหาก”

“คิวิล...ลิซาเบทเธอครับ”

“ใช่แล้ว” เธอพูด ราวกับว่ามันเป็นชื่อทั่วไปที่ผมควรจะรู้จัก

“โอเคครับ” ผมตอบ “งั้นก็ เชิญเข้ามาได้เลยครับ...คุณคิวิลิซาเบท”

คิวิลิซาเบทก็มั่งลงมองกรณีประตูบ้านเราพลางย่นจมูก แล้วเธอก็ล้วงเข้าไปในเสื้อคลุมตัวหนึ่งจากหลายๆ ตัวของเธอ ก่อนจะดึง - ผมไม่ได้ล้อเล่นนะครับ - ที่เขย่าเกลือออกมา เธอโยยเกลือไปทั่วบริเวณทางเข้าพาร์ตเมนต์

“มันเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำนะ” เธอกล่าวอย่างผู้รอบรู้ “เพื่อกันไม่ให้พวกวิญญูณร้ายทั้งหลายเข้ามาข้างใน”

“อ่าฮะ” ผมตอบ เยี่ยมเลย ที่นี้ผมก็ต้องมาเก็บกวาดกองเกลือหลังจากที่เธอออกไปแล้วอีก

---

¹หมวกทำจากฟอยล์ มีที่มาจากทฤษฎีสมคบคิดที่ว่า การสวมหมวกฟอยล์สามารถช่วยป้องกันการสะกดจิตโดยรัฐบาล กลุ่มอาชญากร หรือสิ่งมีชีวิตนอกโลกได้

“ต้องขอโทษด้วยจริง ๆ” เธอยังคงโรยเกลือไปทั่ว แถมยังท่องคาถาอะไรก็ไม่รู้กับตัวเอง “แต่ฉันมีสัมพัสรู้โลกวิญญูญาณสูงเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเวลาที่ฉันไม่ได้เตรียมพร้อมรับมือไว้ก่อน”

“เหอะ” ผมตอบ มีเศษซ็อกโกแลตติดอยู่ตรงด้านหลังพนักวราวมซึ่งหนึ่งของผม “บอกตามตรงนะ ผมไม่เชื่อเรื่องพวกนี้เลย”

เธอยึดตัวตรงชั่วคราว แล้วจ้องผมด้วยสายตาคิดคำนวณ “คุณราศีพิจิกใช่ใหม่มั”

“ผมไม่รู้” ผมยอมรับตามตรง

เธอมองผมราวกับว่าผมไม่รู้แม้แต่ชื่อจริงตัวเอง นี่ต้องเป็นสามสิบนาทีที่ยาวนานมากแน่ ๆ

ในที่สุด หลังจากที่ประตูทางเข้าของเราได้รับการโรยเกลือมากพอแล้ว คิวลิซาเบทก็เดินตามผมเข้ามาในอาร์ทเมนต์บราวน์สโตน นัยน์ตาเฉียบคมของเธอกลืนกินทุกซอกทุกมุมห้อง มองภาพคู่ของผมกับคริสตาบนที่นั่งอยู่นาน เพ่งพินิจโซฟาสีน้ำตาลเข้มของเรา ประเมินทีวีขนาดหกสิบสองนิ้วตรงมุมห้อง

ทุกครั้งที่สายตาเธอตกกระทบกับวัตถุใหม่แต่ละชิ้น เธอจะเดาะปากราวกับว่าเราทำบาปมหันต์อะไรสักอย่างลงไป มันโคตรน่ารำคาญ ถ้าผมไม่คิดว่าคริสตาจะโกรธผมละก็ ผมคงเชิญผู้หญิงคนนี้ออกไปจากห้องแล้ว ผมไม่ควรต้องมาทนเรื่องเหลวไหลพรรค์นี้

“แฟนผมอบคุกกี้ไว้ด้วยนะ” ผมพูดออกไปในที่สุด

คิวลิซาเบทมองจานคุกกี้ซ็อกโกแลตชิป คุกกี้ยังอุ่นพอที่จะทำให้ซ็อกโกแลตชิปเหลวนิด ๆ ผมคงหยิบกินอีกชิ้นไปแล้วถ้าไม่คิดว่าคริสตาพร้อมจะพุ่งตัวเข้ามาในห้องนั่งเล่นเร็ว ๆ นี้

“เบลก” คิวลิซาเบทพูด “คุณรู้ใช่ไหมว่าน้ำตาลในคุกกี้ทั้งเป็นพิษและเป็นสารเสพติดร้ายแรง ถ้าน้ำตาลเพิ่งถูกนำเข้ามาขายในตลาดวันนี้ละก็รัฐบาลคงไม่มีทางอนุมัติให้มันเป็นสินค้าเพื่อการบริโภคแน่ คุณออกไปเสียทางเข้าออกบ้านยังจะดีซะกว่า”

นี่เธอเห็นทางเข้าออกบ้านเราหรือเปล่าเนี่ย แต่เอาเถอะ งั้นก็ไม่ต้องกินคุกกี้แล้วกัน

“แล้วก็นะ” เธอเสริม “คุณก็นะเต็มไปด้วยไขมันอิมตัวและแคลอรีที่ไม่มีคุณค่าทางอาหาร”

ขณะที่เธอกำลังคำเหล่านี้ออกมา เธอเพ่งมองหน้าห้องผม ผมจ้องเธอเขม็งและตัดสินใจหยิบคุกกี้ก้อนชิ้นชิ้นมากขึ้น

“จะว่าไป” เธอพูด “คุณเขียนไว้ในโฆษณาว่ามีห้องนอนเดี่ยวพร้อมเฟอร์นิเจอร์ครบครันให้เช่าใช่ไหม”

“ใช่” ผมยืนยันระหว่างกัดคุกกี้ “แต่อันที่จริง เราเหมือนจะได้คนเช่าแล้วละ เพราะนั่น...เอ่อ...คือ... ผมไม่อยากให้คุณต้องมาเสียเวลานะ”

ควิลลิซาเบทเลีย้นิ้วหนึ่ง แล้วชูมันขึ้นกลางอากาศ “ที่นั่นลมค่อนข้างแรง ว่างไหม”

“เอ่อ ผมไม่เคยสังเกตนะ”

“คุณรู้ใช่ไหมว่ามันคืออะไร” สีหน้าเธอจริงจังเป็นที่สุด ราวกับว่าเธอกำลังเผยความลับของจักรวาลให้ผมรู้ “มันคือเจ้าของห้องคนก่อนๆ ที่เคยอยู่ที่นั่นมาก่อนคุณไง พวกเขาปล่อยให้ไปมา ทำเอาลมแรงไม่น้อย ฉันช่วยคุณไล่พวกเขาไปได้นะ ฉันทำพิธีไล่ผีให้ได้ หลังจากที่ฉันย้ายเข้ามาแล้วนะ นั่นจะช่วยไล่ลมหายไปได้” – เธอตืดนิ้ว – “ง่าย ๆ อย่างนี้เลย”

คริสตาเลือกที่จะออกมาจากห้องนอนเราในจังหวะนี้เอง พร้อมกับสวมเสื้อตัวใหม่เอี่ยมที่ดูแทบไม่ต่างจากตัวที่เธอสวมก่อนหน้านั้น เว้นเสียแต่ว่าคราวนี้ไม่มีผงแป้ง ทำไมพวกผู้หญิงถึงใช้เวลาเปลี่ยนเสื้อกันนานนักนะ ผมเปลี่ยนเสื้อหัววินาทีก็เสร็จแล้ว อาจจะมีเร็วกว่านั่นด้วยซ้ำ

“ใช่เอลิซาเบทหรือเปล่าคะ” เธอตะโกนถามขณะวิ่งปรวดลงบันไดมา

“ควิลลิซาเบทต่างหาก” ผมพึมพำในลำคอ

คริสตาลงบันไดมาจนถึงขั้นสุดท้าย และเมื่อควิลลิซาเบทมองดูเธอก็มีแววของความพึงพอใจปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ที่ควิลลิซาเบทก้าวเข้ามาในบ้านหลังนี้ “ตายจริง!” ควิลลิซาเบทตะโกน “ช่างเป็นสาวน้อยที่น่ารักเหลือเกิน!”

“ขอบคุณค่ะ” คริสตาตอบพร้อมกับที่แก้มเปลี่ยนเป็นสีชมพู ผู้หญิงคนนั้นถือว่ามีรสนิยมดี ผมยอมให้เรื่องหนึ่ง คริสตายืนมือชิดขาของเธอ

ออกไปข้างหน้า “ฉันชื่อคริสตาค่ะ ยินดีที่ได้พบคุณนะ เอลิซาเบท”

“ควิลลิซาเบท” เธอตอบ

พวกเธอจับมือกัน แต่ในชั่ววินาทีหลังจากที่ฝ่ามือของทั้งคู่สัมผัสกัน ควิลลิซาเบทก็กระซอกมือกลับทันทีราวกับโดนน้ำร้อนลวก เธอเซไปข้างหลัง มือสั่นเทา

“ฉัน...” อยู่ดี ๆ เสียงควิลลิซาเบทก็แหบแห้งไปในทันที “ฉันต้องไปแล้วละ ที่นี้... เล็กเกินไป ฉันว่าฉันคงไม่เช่าแล้ว”

ขอบคุณพระเจ้า บางทีผมอาจจะแอบหยิบคูก็กี่มากินได้อีกสักชิ้นนะ “โอเคครับ ยินดีที่ได้พบกันนะ” ผมพูด พยายามไม่ให้ฟังดูดีใจออกนอกหน้า แต่คริสตากลั้มขมวดคิ้ว “ทุกอย่างโอเคดีหรือเปล่าคะ คุณยังไม่ทันได้ดูห้องนอนเลยนะ”

ควิลลิซาเบทเหลือบมองผม และดวงตาเธอก็เผยให้เห็นความกลัวจริง ๆ พอเธอหันกลับไปหาคริสตา น้ำเสียงเธอฟังดูเร่งรีบขึ้นมา “ฉันขอ...คุยกับหนูข้างนอกได้ไหม คริสตา”

คริสตาทันมามองผมเพื่อขออนุญาต แล้วผมก็ส่ายหน้าปฏิเสธ “มีอะไรหรือคะ” คริสตาถาม

ควิลลิซาเบทก้าวถอยหลังไปอีกก้าวหนึ่ง “ข้างนอกจ๊ะ ขอห้องละ”

ดวงตาคู่มน้ำของเธอจ้องคริสตาเซมิ่ง ผู้หญิงคนนี้เป็นบ้าอะไรเนี่ย ผมรู้สึกพลาดเหลือเกินที่เชิญเธอเข้ามาตั้งแต่แรก ผมควรจะกระแทกประตูใส่หน้าเธอตั้งแต่ตอนที่เธอหยิบที่เขย่าเกลือออกมาแล้ว

“ฟังนะ ควิลลิซาเบท” ผมพูด “ยังมีอีกคนที่กำลังจะมาดูห้องของเราเพราะงั้น...”

“เขาจะฆ่าหนู” ยายแก่นันโพล่งออกมา “เบลลจะฆ่าหนู คริสตา หนูต้องรีบออกไปจากที่นี่ซะ”